

Obcházení

Postavy: Mužská část sochy, Ženská část sochy, Dáma se psem (aktivistka), Předseda -Exhibicionista, Podnikatel, Úředník, Životní prostředí, Odborník, Pes 1, Pes 2.

Prostředí: Městský park se sousoším

.....

Zvuk: Ranní zpěv ptáků stáhnout pod text

Hudební podkres (dále shodný pro všechny dialogy Žena/Muž)

Muž: Hele, a máš mě aspoň trochu ráda?

Žena: To víš, že jo...

Muž: A neříkáš to jenom tak?

Žena: To víš, že ne...

Muž: Já mám dojem, že to nemyslíš upřímně...

Žena: Jéžiš, co bys chtěl, po těch letech, co jsme spolu...

Muž: Chtěl bych nějakou jistotu...

Žena: Proboha, jakou jistotu?! Jsem s tebou čtyřicet let, tak co bys chtěl víc?

Muž: Když já mám pocit, že už se mnou nejsi ráda! Že se do toho musíš nutit...

Žena: Prosím tě, dej už pokoj! Za chvíli bude svítat, a zase nám to začne.

Muž: A takhle je to pořád...

Zvuk: Konec podkresu, ptáci, E.Grieg: Ranní nálada (není nutná původní verze), postupně stáhnout ozývá se ňafání Pes 1 a občasné štěknutí i v dalším textu Dámy (označeno:...)

Dáma (*nervózně a prosebně*): Tak dělej, dělej, prosím tě, Fifinko, dneska nemáme moc času. Potřebuju bejt v práci brzo, abych mohla dřív domu. Dneska totiž máme rande, víš? Máme se sejít s tím barzujem, víš? Tak dělej, miláčku!Taky máme tu komisi. Ten barzoi se ti taky bude líbit, uvidíš...

Dáma (*nervózně, ale radostně*): No výborně! Hodná Fifinka, hezky to udělala... tak se nám to líbí... Ale dneska to tu nechám, nikde nikdo není, to bych byla leda blázen, kdybych to po tobě sbírala... A jéžiš, támhle jde ten magor, tak rychle pryč!... Ale počkej, Fifinko, co on to dělá s tím kabátem? No, podívej se, on se normálně odhaluje ... Ale to snad není ani normální, dělat takovýhle věci před

sochou?... Já vím, já vím, že to vůbec není normální, ale teď už jdeme, ať si nás nevšimne. Ježíš, to snad ne... ale ano! Vždyť je to náš předseda... Máš pravdu, raději poběžíme. Tak utíkáme... utíkáme... Honem pryč ...

Předěl naznačující časový posun (ptáci?)

Podnikatel: Já vás zdravím, pane Procházko, jak se pořád máte?

Úředník: Proboha, pane Novák, takhle nemůžete! My dva se přece vůbec neznáme, vůbec jsme se neměli potkat. Zvlášť ne dneska, když je ta komise!

Podnikatel: Ale buďte klidný, nikdo nás nemůže vidět, nikde nikdo není.

Úředník: To si myslíte vy, ve skutečnosti my úředníci žijeme život jako pod drobnohledem.

Podnikatel: No teda! Kam na tyhle obraty vy úředníci chodíte? (*paroduje*) Jako pod drobnohledem! Není to trošku zastaralé? Všude samý satelit, odposlechy, fotopasti a hlavně lidi s chytrými telefony a vy na mně s drobnohledem!

Úředník: Mně je to jedno, jak se to jmenuje, ale víte, co by z toho udělal bulvár, kdyby nás někdo vyfotil v téhle situaci?

Podnikatel: Ale buďte přece v klidu, pro bulvár nejsme dostatečně zajímaví, ten má zájem jen o známé osobnosti a pokud možno nahaté.

Úředník: A co je tohle! Tady ten pomník? Známé osobnosti a ještě ke všemu nahé.

Podnikatel: A to jo. Jo, jo, jo. Počkejte, já si to obhlídnu. A to máte pravdu. Zvlášť z téhle strany. A ona je fakt hodně, hodně (*zadrhne*), ehm, známá. Skoro bych řekl, že je škoda to zbourat.

Úředník: Však to taky ještě není jisté. O tom má přeci rozhodnout ta dnešní komise. A jak ta rozhodne, to se ještě neví.

Podnikatel: A proto jsem se tady s vámi chtěl vlastně sejít. Helejte, já jsem si vědom toho, že rozhodování je pro samotného jedince namáhavý, složitý a náročný proces, jehož výsledek lze jen těžko předvídat. Nicméně, když se orientujete v základní situaci, dá se podle určitých logických kroků odhadnout... Ovšem rozhodování ve skupině je proces, jehož výsledek je naprosto nahodilý. Takže: co s tím?...

Úředník: Jak to myslíte, co s tím? A co já s tím?

Podnikatel: No, já jsem si myslel, že byste mi jako významný člen té komise mohl pomoci. Přece jenom se trochu známe a něco už jsme spolu podnikli.... Víte, kdyby se ta skupina rozložila na jednotlivce, kteří budou sledovat - nechtěl bych to přímo nazývat vlastním prospěchem - ale řekněme „vlastní parciální zájmy“, tak by se asi našel prostor, který by umožňoval ledacos prosadit...

Úředník: Ne, ne, ne. Nechte toho. Já se nenechám zase do něčeho uvrtat! Jako posledně! Půl roku jsem nespal hrůzou, že se to provalí. Žaludeční vředy jsem z toho málem dostal.

Podnikatel: Ale snad se vám to taky trochu vyplatilo, nemám pravdu? Dovolená u moře a středomořská strava vám snad udělaly dobře, ne?

Úředník (*váhavě*): To snad ano a i moje žena... (*změní tón hlasu*) A sakra! Táhle jde ten magor ze životního prostředí! Ten nás tu nesmí vidět pohromadě. Pojd'te rychle odsud!

Podnikatel: Ale tak snad počkejte! Neutíkejte mi! Snad nebude tak zle...

Úředník: Nepočkám! Nebude, zle už je! A může být hůř! Já odsud padám (*odchod*)

Podnikatel: Ale tak přece počkejte, musíme se nějak domluvit (*odchod*)

Pes2. *Zavrčení zaštěknutí. (Dtto v dalším textu Životního prostředí jako džingl, naznačeno ...)*

Životní prostředí: Tak to vidíš, Amidore. Tohle sousoší tu stojí už čtyřicet let a teď se má bourat... Však už má svoje odžito....Vlastně je to pěkný úspěch, že tu stojí tak dlouho... Jsou pomníky v naší historii, které zdaleka tak dlouho nevydržely. A to je zajímavé, ačkoliv už nestojí, lidé si je stejně pamatují a stále zůstávají ve vědomí národa. Na rozdíl od jiných, které stojí a nikdo si jich ani nevšimne... Jestli ti sochaři nejsou vlastně chudáci?... Co mají teda vlastně chtít? Aby jejich dílo stálo a bylo neznámé, nebo bylo známé a nestálo? Ale, ale ty si toho nevšímej a dej se do svého díla, ať to máme za sebou....

Jen se na ni podívej, Amidore. Taková to byla pěkná ženská. Ta když stála na akademii modelem, tak se přišel podívat i rektor. Ovšem dneska už asi vypadá úplně jinak... Asi budu proti tomu, aby se to zbouralo. Mohla by po ní zůstat památka... Už jsi hotový? Udělal jsi, co je třeba?... Tak půjdem. Stejně tu nejsme dneska naposledy. Tak pojd'...

Hudební podkres žena/muž

Muž: Tak a je to tady! Konečně nás zbourají! Čtyřicet let společného života se rozplyne jediným škrtem úředního pera!

Žena: Prosím tě, co to meleš za pitomosti! Jakej jedinej škrt úředního pera!? Slyšels to dneska už několikrát, že se má teprve sejít komise. A všichni jsou to jenom lidi. Bude vůbec zázrak, když se sejdou. Natož, aby něco sepsali. Ty se ani nedohodnou, že by měli něco sepsat.

Muž: Ne, ne, já to vidím jasně. Ten podnikatel to všechno uplatí. My dva spolu končíme. Konečně si ode mne odpočineš! Hezky do nás navrtají nálož, odpálí jí a my se rozletíme do širého světa. A až nás sesbírají, bude z nás stavební drť. Jako to udělali se Stalinem a tou jeho frontou na maso. Možná, když budeme mít štěstí, tak se zase sejdem v jedné míchačce betonu.

Žena: Jenom, aby ses nespletl, panáčku! Jeho velikosti my zdaleka nedosahujeme! Já si myslím – kdyby teda opravdu mělo dojít na naše odstraňování – že nás jenom omotají lanem, zvednou jeřábem a odvezou do lapidária. A tam, miláčku můj jediný, budeme zase spolu stát svůj věčný sen....

...Jenom z jedné věci mám strach. Aby mě při tom nepoškodili. Aby mi při tom něco neurazili. Třeba ruku, nebo hlavu nebo ňadro. Prostě něco z toho, co ze mě ční ven.

Muž: To je typický! Tobě vůbec nejde o nás dva, zase myslíš jenom na sebe. Kdy už si konečně uvědomíš, že nás svět bere jako jeden objekt. Že tu nejsme každý sám za sebe, že jsme jeden celek. Prostý divák nás vnímá jako sousoší a ne jako dvě sice rozdílné, ale spojené postavy.

Žena: A kdo to je, ten prostý divák? Všichni ty kluci od dvanácti vejš, kterejm můžou vypadnout oči, když viděj, jak může ženská vypadat? Všichni ti pánové středního věku, který předstírají, že se na mně nekoukají? Všichni ty dědkové kterým tečou buď sliny nebo slzy, když se na mně podívají? Všichni ty noční opilci, který ke mně v noci šplhají, aby si šáhli, když je zrovna jaro nebo léto, anebo mi uvázali šálu, když je to na podzim nebo v zimě? Všechny ty ženský, který ze závidy říkají, jak je to nevkusné nebo ordinérní, nebo že je to urážka ženskosti všech žen? Dokonce i ten exhibouš se radši odhalí přede mnou než před těma šmudlama, co choděj okolo.

Muž: Jasně, jasně, jasně! Celej svět se dívá jenom na tebe. A co všichni ti pejskaři, který si tě vůbec nevšímají, protože jejich miláčkové jsou jim milejší. Co všichni ti běžci pro zdraví, který ani nezvednou oči, protože by mohli brknout a nabít si hubu. Co všichni ti opilci, který za nás choděj močit a jediný, co na nás oceňují, je, že na ně není přes nás vidět. A jak víš, že se ten exhibicionista odhaluje před tebou a ne přede mnou? A neříkej zase, že jsem jen ve tvém vleku a že jsem se na tebe přilepil. Protože jestli někdo někoho někam přivlekl, tak jsem to byl já, který tě přivlekl k autorovi a on to byl, kdo nás k sobě přilepil. A rád bych připomněl, že tenkrát se ti to moc líbilo!

Podkres konec

předěl

Zvuky přicházející skupiny lidí. Ptáci.

Úředník: Už jsme všichni?... Zdá se, že ano... Dobrý den, dámo a pánové. Vítám vás a na úvod našeho jednání mi dovolu, abych vás vzájemně představil aspoň podle funkcí, které tu zastáváte: Takže tady je náš pan předseda...

Předseda: Dobrý den.

Úředník: ...který, stejně jako moje maličkost tady reprezentuje úřad městské části. Tady dáma zastupuje aktivitu okolních obyvatel, kteří nesouhlasí s odstraněním...

Dáma: Dobrý den.

Úředník:asi stejně jako představitel Ochrany přírody a krajiny.

Životní prostředí: Dobrý den.

Úředník: A dále tu máme odborníka z ochrany památek...

Odborník: Dobrý den.

Úředník: ... a majitele firmy, která by se případně mohla vlastního odstranění ujmout.

Podnikatel: Také dobrý den.

Dáma: Poslyšte, pane předsedo, neviděli jsme se už někde?

Předseda: Já... opravdu si nevzpomínám, kde by to mělo být? Snad na nějakém jednání?

Dáma: Ne, já myslím tady, dnes ráno? Měl jste takový dlouhý kabát...

Předseda (*zajímá se*): Já ... ne to jsem nemohl být já. Asi si mě s někým pletete.

Dáma: No já nevím, ale myslím, že jste to mohl být vy.

Předseda: To rozhodně ne. A teď promiňte, musíme se věnovat tématu, kvůli kterému jsme se tu sešli...

Takže: Vážení, tohle je ten zázrak, kvůli kterému sme se sem museli plahočit. Jak jistě všichni víte, jedná se o to, zda tu věc zachovat z důvodů kulturně historických, anebo odstranit pro potřeby rozvíjejícího se města a společnosti vůbec. Myslím, že nejlépe bude, když nám tady zástupce památkového úřadu řekne, o co se vůbec jedná.

Odborník: Dobrý den. Jsem skutečně rád, že mně pan předseda požádal, abych vám objasnil význam tohoto sousoší. Má to pro mne osobně skutečně velký význam, protože u zrodu tohoto díla jsem byl osobně přítomen. My jsme se totiž s autorem osobně znali, mohu snad neskromně prohlásit, že jsme byli přátelé a tudíž jsme o tomto objektu mnohokrát diskutovali, jak v době jeho vzniku, tak i během dalších let jeho existence. Ale co více, já jsem se znal i s oběma modely, o kterých bych mohl také ledacos vyprávět.

Životní prostředí (*po straně*): A jéje, ten se asi bude vykecávat.

Dáma (*potichu*): To snad ne, jsem objednaná na nehty...

Odborník: Takže nejprve snad něco o autorovi: Zprv bych chtěl upozornit, že jméno, které tu vidíme na podstavci, totiž J. Dylan, není autorovo jméno skutečné, ale je to pseudonym. A je to pseudonym tak průhledný a jednoduše odhalitelný, že bych se styděl vám vykládat, kdo se za ním skrývá. Myslím, že po trošce přemýšlení na to musí přijít každý. Nemám pravdu?... J. Dylan...Co?

Podnikatel (*k sobě*): Já na to teda nepřijdu, ale to je celkem jedno. Už jsme bourali slavnější.

Odborník: Zadruhé: Ačkoliv má tento autor celkem dost instalací po celé republice, vyznačuje se jednou pro umělce velice zajímavou vlastností: Nemá svůj vlastní styl ani rukopis. To vyplývá z toho, že byl vždy zvyklý navrhovat nové věci pouze podle zadávaných zakázek a snažil se tak vyhovět zadavateli. Neboli - řečeno dnešní mluvou - byl to konjunkturalista, který se podbízel obecnému vkusu a hlavně investorovi. To je celkem důležité vědět, protože nás to přivádí k názvu a hlavně k podobě tohoto díla. To je totiž výjimečné tím, že úplně původně si ho chtěl autor udělat - a to je ta výjimka - pouze pro radost. Když jsme o tom spolu mluvili říkával: „Už mám těch kšeftů plný zuby, tak jsem si řek, že si taky jednou udělám něco sám pro sebe.“ Tečka.

A tady se dostáváme k postavám, které před sebou vidíme. Každého samozřejmě napadne, že autor byl celý pryč z tělesných proporcí ženské části díla. Ale tak tomu není!

Jeho jedinou inspirací bylo známé dílo Augusta Rodina Polibek, Francesca di Rimini a Paolo Malatesta, což je v zásadě sousoší líbajícího se páru. Ovšem nesmíme se domnívat, že jej chtěl nějakým způsobem opsat. Ne, tam byla opravdu jen ta prvotní inspirace... A v této fázi jsem vstoupil do tvůrčího procesu já. Našel jsem mu a doporučil mužský model, se kterým jsem se seznámil při jednom výsledku v Bartolomějské.

Předseda (k sobě): No, to snad ne!

Zašumění ostatních: (No tohle!... Zase nějaký disident?! ... A sakra.... Ty taky?)

Odborník: Ano, přátelé, mužská část tohoto díla byl původně vyšetřovatel státní policie, který trpěl frustrací z nevyřešených případů. Na moji nabídku reagoval slovy: „Do toho puďu, ty papírový pomníky už mě sééé... nebavěj!“ Pak už bylo celkem jednoduché sehnat i ženskou část. Ta byla totiž známá po celé Praze a troufám si tvrdit že i v zahraničí. Provozovala totiž prostituci. A jako zástěrku - musíte si uvědomit, že to bylo v době, kdy každý musel mít v občanském průkazu potvrzení o zaměstnání - byla zapsána jako modelka na Akademii výtvarných umění. Pro ostříleného estébáka nebylo nijak těžké ji donutit, aby s ním stála modelem tomuto dílu.

Autor tedy začal tvořit a přes jisté problémy s oběma modely, kteří nevydrželi dlouho v jedné poloze, mu to docela dobře šlo a dílo se zdárně chýlilo k zakončení. V tom se ale objevil nepřítel pro konjunkturálního umělce z nejhorších: udeřila na něj finanční nouze... V okamžiku, kdy si tuto skutečnost uvědomil, zavrhl myšlenku svobodné tvorby a začal přemýšlet, komu a jak by sousoší prodal. Oslovoval tedy jednotlivé instituce a průběžně měnil názvy a případně také významotvorné prvky. Začal v hutích s názvem Práce a mír, ale přestože se mu podařilo ženě vtisknout do ruky srp a muži dal na hlavu hutnický klobouk s brýlemi, projekt nebyl přijat, pro nereálný stav a délku odpichovadla.

Zkusil tedy zemědělce - Vítání jara. Srp zůstal, ale nebylo kam umístit traktor. Zkusil tedy z obou udělat vojáky. Ze srpů udělal automat, ale než stačil dodělat šeříky uvědomil si, že taková socha byla právě instalována v parku před Hlavním

nádražím pod názvem Sbratření. Díky tomu zůstala také zachována ženskost jedné poloviny sousoší. Mezi tím se doba posunula a socialistický realismus ztratil trošku na síle. Verze „Souboj rozumu a vášně“ se vlastně vrátila téměř k původní podobě, ale ani psychiatrická zařízení ani divadla neměla na takovou instalaci dost peněz.

Zoufalý autor už nevěděl, na koho by se obrátil. Ale pak si vzpomněl na záchranu všech sochařů, kterou je funerální neboli hřbitovní plastika. A tady uspěl! Pod názvem Věčný Sen se mu podařilo toto dílo umístit a prodat Správě hřbitovů. Jak se však dílo ocitlo právě zde, to nevím. O tom vám už nemohu informace podat, protože tady moje znalosti osudu tohoto díla končí. Mužské části modelu se totiž za pomoci soudu bohužel podařilo umístit moji maličkost do nápravného zařízení, takže o dalších peripetiích, které vedly k umístění právě na tomto místě, nemám informace.

Předseda: Já děkuji za vyčerpávající historii, ale přesto bych rád položil ještě jeden doplňující dotaz. Můžu?

Odborník: No, prosím, ptejte se po libosti.

Předseda: Tak dobře: Jakou má, asi tak, z hlediska památkového úřadu, toto dílo výtvarně historickou hodnotu?

Odborník: No, podle mého skromného názoru vůbec žádnou...

Předseda: Takže vy byste proti jeho odstranění nic nenamítali?

Odborník: Rozhodně nenamítali.

Předseda: No dobrá, chce se ještě někdo tady pana doktora na něco zeptat?

Ostatní: *Záporné a rozpačité mumlání (To stačilo, Já rozhodně ne)*

Předseda: V tom případě, pane doktore, děkuji za váš čas a názor a už vás nebudeme dále zdržovat.

Odborník : Já děkuji za to, že jste mne vyslechli, loučím se a odcházím...

Zvukové zdůraznění odchodu - přechod na jiné téma

Předseda: Tak to teda vypadá, že to zbouráme.

Podnikatel: Výborně! Tak kdy se do toho můžeme pustit?

Dáma: A to teda ne! Já jsem rozhodně proti bourání.

Předseda: Ale, paní kolegyně, teď jste slyšela, že to nemá žádnou výtvarnou ani historickou hodnotu!

Dáma: Výtvarnou hodnotu to možná nemá, ale přece, když to tu stojí čtyřicet let, tak nějakou historickou hodnotu to mít musí.

Úředník: A jestli ji to zatím nemá, tak jí to získá za pár let.

Podnikatel: Počkejte, jak to myslíte, za pár let. Vždyť my můžeme zítra začít bourat...

Dáma: To teda nemůžete, to by to musela tahle komise schválit!

Úředník: Myslel jsem to tak, že když se pustíme cestou oponentních posudků, protáhne se celý proces klidně i o deset patnáct let.

Podnikatel: Že by to tady vydrželo ještě tak dlouho?

Životní prostředí: To víte, je to kvalitní materiál. Tenkrát se nešetřilo. Na to počasí nestačí.

Podnikatel: No právě! To chce fachmany! A ty naše firma má.

Životní prostředí: Snad bychom se mohli vrátit k celkovému významu tohoto sousoší. Slyšeli jsme zajímavý názor představitele památkové obce, ze kterého vyplynulo, že objekt podle nich nemá žádnou hodnotu uměleckou ani historickou... Ale já se ptám: A co ostatní hodnoty? Například: orientační bod v kraji: nemálo našich spoluobčanů si dává schůzky právě zde. A co třeba prostá krása obou postav? Ženy stejně jako muži sledují se zalíbením reálnou krásu obou postav i romantickou krásu jejich vzájemného postavení.

Podnikatel: Prosim vás, co to plkáte!? Jaká romantická krása vzájemného postavení!? Nahá baba s nahým chlapem se spolu drže na soklu...

Životní prostředí: Nesmíme také zapomenout, že parková úprava okolo něj umožňuje hnízdění různých druhů ptactva. Pěnkavy, kosi, kvakoš, kulíšek nejmenší, chřástal, ťuhák, červenka a moudivláček. Stačí si sem zajít při rozednění a všechny je uslyšíte...

Podnikatel: Co jste to říkal!?

Životní prostředí: Že si sem stačí zajít při rozednění...

Podnikatel: Ne, to nemyslim, myslim to, jak jste jmenoval ty ptáky! Který, že tady sou?

Životní prostředí: Pěnkavy, kosi, kvakoš, kulíšek nejmenší, chřástal, ťuhák, červenka a moudivláček...

Podnikatel: Chřástal! Jo, jo, jo! Chřástal! To je ono!... To je jako doložený, že tady je?

Úředník: No jistě! Na toho jsme pyšní! Ten nás dostal do širšího výběru soutěže o obec s nejvstřícnějším přístupem k chráněným ptákům...

Podnikatel: Tak to teda ne! Do toho já se uvrát nenechám! Chřástal už položil několik firem! A já nebudu jedna z nich!

Úředník: Jak to myslíte, že chřástal položil několik firem?_

Podnikatel: Jednoduše. Šli do jistý zakázky. Projekt hotovej, dobře vysoutěžený to bylo, peníze na to byly. A pak si někdo vzpomněl, že tam hnízdí chřástal, ten že je chráněnej a bylo vymalováno. Úvodní náklady v háji a stavba se nekonala. Je mi

líto vážení, ale já končím. Stahuji svoji nabídku. Loučím se a odcházím. ... (*při odchodu*) Nenechám ze sebe dělat vola...

Rozpačité pokašlávání a zvuky ostatních

Předseda: To je teda situace! Ted' abychom na to bourání sháněli někoho jiného.

Životní prostředí: A opravdu si myslíte, že je to bourání nutné? Nic vás nepřesvědčí?

Dáma: Vzpomeňte jenom na ta krásná rána zde.

Předseda (*váhavě a rozpačitě*): Snad máte pravdu... Rána jsou tu opravdu krásná... Dobrá, tak co s tím? Asi to rozpustíme, ne?

Úředník: Ale měli bychom udělat nějaký závěr, pane předsedo.

Předseda: Ale jistě, jistě, proč ne! Tak ho udělejte!

Úředník: Tak co kdybychom se usnesli, že komise nedospěla k definitivnímu závěru z důvodu nezohlednění ptáků, protože na ně nebyla včas upozorněna, takže jejich problematiku nemohla nastudovat. Až bude zohlednění ptáků zakalkulováno do projektu odstranění této plastiky, bude vyvoláno nové komisi řízení. Aby nedošlo k podobné situaci, bude vyžádána odborná expertíza o současném stavu ptáků v této lokalitě, a to zejména s ohledem na chráněné druhy a jejich životní režim a o případném vlivu odstranění plastiky na jejich existenci zde a i jinde, která bude poskytnuta všem členům komise ještě před další komisí.

Předseda: No výborně! Tak to hod'te na papír nebo do kompu, my vám to podškrábnem a máme na nějakej čas pokoj. Pak budou volby, tak at' si to vyřešej ty, co přijdou po nás. Předpokládám, že z přítomných nikdo nic nenamítá, takže prohlašuji místní jednání za ukončené a můžeme se rozejít. Na shledanou přátelé.

Předěl

Hudební podkres žena/muž

Muž: Teda, to bylo jen tak tak!

Žena: Vždyt' jsem ti to říkala.

Muž: No jo, pořád. Taky musíš mít vždycky pravdu. Už jsi s tím otravná.

Žena: Tak už se na mně nezlob. Nechci se hádat, chci si užít zbytek dnešního dne.

Muž: Prosimtě, co si na něm chceš užívat. Pořád je to stejný, den za dnem. Jediný, co se mění, je počasí. A i to už umím předpovídat. Když fouká ze západu, bude pršet, když fouká z jihu, tak asi taky...

Žena: Třeba jsem zvědavá, jak dopadne Fifinka s Amidorem...

Muž: Hmmm, a to jo, to máš zase pravdu. To vypadá nadějně. Včera si to pěkně začali a on dneska s tím chrástalem určitě pěkně zabodoval...

Žena: Nóó trochu lásky by se dneska hodilo...

Podkres konec

Předěl

Pes 2: Vrčení a štěkot

Životní prostředí: Tak to vidíš, Amidore, už jsme tu zas. To jsou ty životní bludné kruhy. Jednou tě osud někam náhodně zanes a pak tam chodíš pořád.

Pes 2: štěknutí

Ale nemůžeme si stěžovat, tady je to aspoň hezké. A jestli se objeví i Fifinka, mohlo by to být i příjemné. A možná ne jenom pro dnešek, možná by z toho mohlo být něco trvalejšího...

Pes2: štěkot

Pes1: ňafání a štěkot

Psí zvuky stáhnout pod text

Životní prostředí: Jéje, dobrý den!

Dáma: Dobrý den...

Životní prostředí: Tak se tu zase potkáváme, není to dnes poprvé, že?

Dáma: No, právě. Já jsem vám chtěla hrozně moc poděkovat. Já jsem vám strašně vděčná, jak jste zasáhl do osudu tady té ... toho... že jste to prostě zachránil.

Životní prostředí: Ale... no tak, ...to víte, ... za některé věci stojí za to bojovat. A když jsou to pěkné věci, tak to jde tak nějak samo...

Dáma(rozpačitě): Já vím... totiž nevím..., vlastně vy nevíte..., vy nevíte, jaký osobní význam to pro mě má, že nám to zůstane zachováno... Totiž mně... Nebo vlastně nám všem...

Životní prostředí: No tak, to víte, asi by to byla škoda, kdyby se to mělo zbourat. Kde bychom se třeba scházeli, že?

Dáma: Ale to bychom mohli třeba do kavárny, nějaké místo bysme si už našli, nebo ke mně...

Ale pro mě osobně je důležité, že to sousoší zůstane stát...

Životní prostředí: Neříkejte, to se vám to tak líbí? Nebo za tím jsou nějaké pěkné vzpomínky?

Dáma: Vzpomínky. Víte, já když jsem byla asi tak v jejím věku, tak mi hodně kluků nadbíhalo. A všichni mi říkali, že jsem podobná tady té ééé paní...

Životní prostředí: A víte, že máte pravdu! Proto mě to pořád připadá, jako že se už dlouho známe, ta podoba je naprosto zřetelná.

Dáma (*upejpá se*): Jo, bejvávalo, kdeže loňské sněhy jsou,... už to není, jako dřív.

Životní prostředí: A neláká vás vyzkoušet si tu... polohu... pardon pozici, vlastně chci říct postavení ve skutečnosti.

Dáma: Nesmíte na mně tak spěchat, vy divochu. Musíme si dát trochu času, abychom se lépe poznali...

Životní prostředí: Ale při jaké příležitosti bychom se mohli lépe poznat než při této? Víte, že dnes se žije rychleji než dříve.

Dáma: Nepřemlouvejte mne, je to marné. A kromě toho, Fifinka už je unavená a chce domů. To já poznám, jak začne takhle tahat za vodítko, tak už nikam nechce.

Životní prostředí: To Amidor ještě nemá dost. Potřebuje ještě něco naběhat...

Dáma: Ale snad bychom se mohli zase vidět. Třeba ještě dnes večer?

Životní prostředí: A to jistě, rád. Ale kde bychom to tak provedli? V nějaké kavárně?

Dáma: Ale ne, jak jsem říkala, sejdem se u mě. Ale teď už musím jít, Fifince se tady už opravdu nelíbí. Tak zatím...

Pes1: *štěknutí*

Životní prostředí: Tak to vidíš Amidore a máme domluvené rande. Tak pojd', půjdeme se ještě trochu projít, abys mohl vykonat svůj kus díla...

Pes2: *štěknutí*.

Hudební podkres žena/muž

Muž: Tak to vypadá, že jsme to dneska zvládli. To je dobře, že se ten Amidor ze životního prostředí do toho takhle opřel. Už jsem se viděl zbouraným...

Žena: Ale dyť ono se do toho nikomu nechtělo...

Muž: Jó ne, myslím, že to bylo jen tak tak. Že tentokrát to bylo těsný.

Žena: Vem si třeba předsedu... Vždyť by neměl kde exhibovat.Úředník... Tomu se do toho hodně nechtělo! Dneska se hledají exemplární případy korupce pro soud a ještě by přišel o definitivu.

Muž: A ten z toho památkového úřadu? Tomu to snad bylo opravdu jedno. Hlavně když se mohl vyžvanit a měl posluchače. To poznám i já. Ale co ten podnikatel? Vždyť šel tak tvrdě na věc?

Žena: Já myslím, že se toho prostě leknul. Asi to na něj bylo moc, tak se rád nechal zastrašit. Chřástalem. Kdyby mu o to opravdu šlo, tak ho nějakej chřástal nezastaví. Ostatně viděl jsi ho tady někdy?

Muž: Chřástala? To víš, že ne. Ani jednou za celou dobu našeho společného stání!....Ale co ti pejskaři?

Žena: Jo, pejskaři! Ty teda šli tvrdě na věc! Budeme doufat, že jim to dlouho vydrží. Jak ta snaha zachovat nás, tak nově nalezená láska.

Muž: No dobře, ale já bych chtěl nějakou jistotu. Vědět, co nás čeká dál?

Žena: Ale prosím tě! Ty nevíš, co nás čeká? To ti ráda řeknu! Budeme tady spolu dál stát a okolo nás dál poběží život!

Hudební závěr